

2010. szept. 1. szerda – Egyed

Zsoltár 117,1: Dicsérjétek az URat mind, ti népek, dicsóítsétek mind, ti nemzetek!

Parancsra dicsérni valakit csak az önkényrendszerekben lehet, akkor pedig nem szívből, hanem félelemből, kényszerből. Nem így értem és nem így fogadom a Biblia sok helyen előforduló felszólítását. Isten szeretetéről sokszor hallottam, és az Ő szeretetének életemben is sok nyoma van, minél közelebb kerülök Istenhez, annál inkább felfedezem, hogy minden, ami jó, az Isten kegyelmének áldása az életemben. És Isten gondviselésének számtalan csodája ellenére, ember voltom miatt néha megfélemlésem az Ő dicséretéről. Sőt, sokszor hajlamos vagyok panaszkodni, elkeseredni, félni, annyi minden megkísért engem is e világ dolgai közül. Ilyenkor olyan jó, hogy Isten ígéje eszembe juttatja, hogy mily csodálatos Istenünk van, és azt is, hogy amikor Őt dicsérem, akkor mennyire mássá lesz a lelki állapotom, Isten dicsőítése szinte nekem sokkal fontosabb, mint magának az Úrnak, az én gondolataim, lelki világom kerül helyére, amikor az Urat magasztalom. Megértem, hogy valóban az emberi élet egyik legnagyobb lehetősége és feladata az Isten dicsérete. Nem csak nekem, mint Isten gyermekének, hanem Isten népének is ez a nagy lehetősége és feladata. Sőt, e világ minden népe és nemzete is ezt kellene tegye. Sajnos, nem ezt teszi. A napokban mondta a világ egyik legbefolyásosabb iszlám országának vezetője, hogy Európa egésze iszlám vallású kell legyen. Egyetlen reakciót nem olvastam keresztyén vezetőktől. A mi URunk kérdezte, hogy az Embernek Fia, amikor visszajön, vajon talál-e hitet a földön? Emberileg úgy néz ki, hogy egyre kevesebbet. Ilyen körülmények között egyre nehezebb elképzelni, hogy nagyobb közösségek dicsérjék az Úr Nevét. Az Írás viszont azt is elmondja, hogy az a nap is eljön, amikor Őelőtte minden térd meghajol, és minden nyelv magasztalni fogja Istent. Mi nem csak akkor, a nagy felismerés idején fogjuk Őt magasztalni, hanem ma is, személyes életünkben és életünkkel, és ha csak alkalmat ad rá URunk, akkor kisebb-nagyobb közösségekben is dicsérjük az Urat. Dicsérjétek az Urat!

2010. szept. 2. csütörtök – Rebeka

Jeremiás 20,11: De az ÚR velem van, mint erős vitéz.

Szórakoztató mozifilmben látható olyan jelenet, hogy tucatnyi ember repül ki egy helyiségből, utánuk pedig egy vézna kis alak jön ki nem kevés önelégültséggel. Aztán később, szinte észrevétlenül kijön az izmos, erős ember is. Vagy a nagy hatalmú sündisznócska jut eszembe, akitől az erdő minden állata félve menekült, csak hogy a sündisznócska a hatalmas medvének akarta bizonyítani, hogy tőle mindenki fél, s a medve mindig elkísérte a kis tuskést. Egy Izráelről szóló könyv hátoldalán láttam egy rajzot, ahol sok erős ember próbál egy kötéllal elhúzni egyetlen szerény fizikumú zsidót, de sikertelenül, mert az egy ember mögött a kötelet a földhöz szorítja egy fentről lenyúló hatalmas kéz. S ha fentről ott a segítség, nem kell félni. Az iskolában is mindig olyan magabiztosak, bátrak voltak azok a gyermekek, akiknek nagyobb osztályokban volt testvérük, tudták a többiek is, hogy ha van nagyobb testvér, akkor nem ajánlatos kikezdeni a gyengébb gyermekkel sem. Pál apostol azt írja, hogy ha az Úr velünk, ki lehet ellenünk? Persze, próbálkoznak, Isten gyermekei nem élnek harcok, nehézségek és kísértések nélkül, de ezen küzdelmek kimenetele nem kérdéses számunkra. Az Úr, az erős Isten úgy jön a próféta segítségére, mint egy erős vitéz. Olyan sokszor érezzük mai világunkban a tehetetlenséget, olyan sokszor látjuk a jogtalanságot, az igazságtalanságot, néha ezek következményei minket is érintenek. Jeremiást azért támadják, mert nem tudja elhallgatni Isten ígését, nem tud nemet mondani küldetésére, noha látja, hogy nem Isten keresését eredményezi szolgálata, hanem ugyanazt, mint Jézus példázatában a gonosz szőlőmunkások magatartása, az

üzenetet visszautasítják, az üzenet hirdetőjét pedig szeretnék elveszíteni. Mi lesz így, kérdezhetné Isten embere, de nem kérdezi, hanem megvallja, hogy Isten mellette van, mégpedig cselekvően ott van vele, mint egy vitéz, aki harcol, megvéd, biztonságot jelent jelenléte. Nem akarom, mégis néha a csüggedés határán vagyok, ilyenkor juttasd eszembe Istenem, hogy Te hatalmas Isten vagy, aki cselekvően vagy ott gyermekeid életében. Én az erős Isten gyermeke vagyok.

2010. szept. 3. péntek – Hilda

Galata 6,14: Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.

Pál apostol életének legfontosabb eleme Krisztus keresztye. Ez áll prédikációinak középpontjában, ez életének legnagyobb kincse. De a világ legnagyobb kincse is kellene legyen, hiszen a kereszten történt az emberiség egész történelmének legfontosabb eseménye, mely nem csak a földi életre van kihatással, hanem meghatározza a világon élt minden ember jövőjét az örökkévalóságban. Szokták manapság kérdezni, mi volt életed legfontosabb eseménye. A leggyakrabban az emberek ilyenkor gyermekük születését, házasságkötésüket, esetleg egy súlyos betegségből való felépülésüket szokták említeni. Az istenfélő emberektől pedig nem ritkán hallani, hogy a legfontosabb esemény életükben megtérésük volt, amikor elfordultak addigi életvitelüktől és Istennek tetsző életet kezdtek élni. Ez szép válasz, és értékelendő, hogy valaki ezt ennyire fontosnak tartja, de mégis, itt az ember döntését szokták kiemelni, az ember van a középpontban. Ritkán hallani olyat, hogy Jézus keresztye az egyetlen, amivel dicsekedhetek, ami az én életemnek is alapja, minden reménységnek forrása. Részbe Pál apostol életének a keresztye, nem csak az által, hogy azon feszítettett meg az ő bűneiért is a Megváltó, hanem olyan aktív része életének, ahol naponta keresztre feszítették számára a világ, ő meg a világnak. Nagyon el kell gondolkotasson ez az ige. Mert ma a világ szinte kivétel nélkül ott van mindenestől a keresztyének életében, az enyémben is. Legyen az szórakozás, legyen az modern autó vagy számítógép, legyen az reklámokban hirdetett üdülőhely meglátogatása, és sok minden egyéb, szinte csak az hiányzik életünkben, amire az általános világi közérkölc is már ítéletet mond. Pál a keresztre tekint, a keresztye lemond a világ sok olyan lehetőségéről, amit egyébként könnyen megszerezhetett volna. Sőt, önmagát, kívánságait, óemberének vágyait, ösztönszerű akarátát is keresztye adja, hogy teljes életével Krisztusát szolgálhassa. Állítólag Luther mondta egyszer, amikor a kísértő kopogott szíve ajtaján, hogy hiába kopogtat, mert Luther Márton már nem lakik ott, hanem Krisztusé már az a szív, Luthert pedig Krisztus keresztyére feszítették. Annyi mindent látok, annyi mindenről olvasok ma is. Fel-fel lángol bennem, hogy de jó lenne ezt is megszerezni, oda is eljutni, amazt is kipróbálni. Jézusom, ki értem szenvedtél, emlékeztess áldozatodra, mennyibe került Neked az, hogy én ne menjek a kárhozatba, és add, hogy keresztyedre tekintve tudjak lemondani a szükségtelenről, feleslegesről, tudjam magam Neked szentelni.

2010. szept. 4. szombat – Rozália

Zakariás 3,4: Nézd! Elvettem a bűnödet, és díszes ruhába öltöztetlek téged.

A főpap piszkos ruhában van. Ha még ő is, mondhatják azok, akik látják, akkor mit mondjunk mi. Így nem lehet megállni és megmaradni az Úr előtt. Az, aki Jézus példázatában bejutott ugyan a királyi menyegzőre, de nem volt megfelelő ruhája, az nem maradhatott ott, hanem kivetették a külső sötétségre. Mi nem vagyunk sem szentek, sem ártatlanok, és nem vagyunk arra méltók, hogy megállhassunk a mi Istenünk előtt. Pedig szeretnénk tiszták lenni, néha próbálkozunk is, például egy

úrvacsora vétel után, hogy ne vétkezzünk, a régi hibákat elkerüljük, a mi Istenünket ne szomorítsuk meg. Sajnos, saját erőnkkel ez nem sikerül. A tékozló fiú hazatérését jól ismerjük, el is képzeljük néha, amint haza érkezik, s apja könnyes szemekkel magához öleli. De azt mondja utána, hogy vegyétek le a piszkos ruháit, mert elfogadta és magához ölelte, úgy, piszkosan, ahogyan érkezett, hiszen nem volt már egyebe csak piszkos ruhája és bűnös, de bűnbánó szíve, utána viszont tiszta ruhában lehet csak az atyai háznál megmaradni. Amint vagyok, jövök, szoktuk énekelni, mert Istenünk előtt nem játszhatjuk meg magunkat, hiszen bűneinket sem elrejtani, sem letagadni nem tudjuk. Elhangzik viszont a nagy parancs, Jósua főpap felé: vegyétek le a piszkosat. Elvettem bűnödet, mondja a mennyei örömezenet. Nincs többé, ami alkalmatlanná tenne az Istennek való közösségre. Mint a piszkos ruha levetésére szóló parancs, mint a díszes felöltésére szóló Istentől jön. Nem úgy van, hogy én képes vagyok elhagyni a bűnt, s akkor Isten majd szeret, hanem őszintén álltam meg Előtte, és akkor Ő végzi el a megtisztítást, és Ő adja a nagy ajándékot, hogy új ruhában, új életben járhassunk. Milyen nagy öröm hallani az Atyát, hogy adjátok rá a díszes ruhát, vagy ahogyan Jézus mondja, gyertek én Atyám áldottai. Istenem, hiszen, hogy Fiad érdeméért nekem, nagyon bűnös embernek is tiszta ruhát készítettél, olyat, amivel Előtted megjelenhetek, mellyel Nálad megmaradhatok. Add, hogy ma se feledjem ezt tisztán megőrizni, segítségeddel.

2010. szept. 5. vasárnap – Viktor

Dániel 2,20: Ezt mondta Dániel: Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom.

A földi királyok sokszor voltak önkényesek és szeszélyesek. Sokan megszenvedték ezt. Isten azonban minden furcsa helyzetet fel tud használni céljaira. Ha Isten gyermekei figyelnek uruk vezetésére, áldás származhat még a legveszélyesebb és kilátástalanabb helyzetekből is. A király szeszélye ugyanakkor arra is szolgál, hogy leleplezze a sok hamis tudóst és varázslót. Hiszen senki ezek közül nem tudja megmondani, mit álmodott Nabukadnecár. Ha elmondja álmát, könnyű dolguk van, bármit ki tudnak belőle magyarázni, a király elvárásainak és saját céljaiknak megfelelően. Most azonban nincs meg az álom, nem megy az üres beszéd. Életük, és az összes jós, igéző és egyéb ingyenélő élete veszélyben van. Velük együtt azonban Isten gyermekeinek élete is veszélyeztetett, noha ők soha nem állították azt, hogy álmofejtők, varázslók lennének, sőt, ezektől tartózkodtak. A világ azonban sokszor élt hamis és alaptalan elvárásokkal a hívők felé, máskor alaptalan és igazságtalan módon ítélték el őket. Itt Isten ezt nem engedi meg, hanem Dánielnek kijelenti az álmot és annak magyarázatát is. A király, és az Urat nem ismerő emberek részéről nagy az elismerés, íme, Babilónia legnagyobb bölcse, legtudósabb embere, legjobb varázslója, gondolják, és mondják róla. Ő azonban tiltakozik, és arra használja a figyelmet, amit rá irányítanak, hogy bizonyosságot tegyen az ő Uráról. Úgy, ahogyan azt tette rögtön akkor is, amikor Isten megajándékozta őt a kijelentéssel. A reformátorok egyik ismert mondása, benne életfelfogásuk és hitvallásuk így hangzott: Soli Deo gloria, egyedül Istené a dicsőség. Nem Dániel az, aki valamilyen titkos tudománnyal megfejteni képes az álmokat, hanem Isten az, aki bölcs és hatalmas, és kijelentést ad az Ő gyermekeinek, amikor erre nagy szükségük van és ezért imádkoztak. Mindenért az ÚR neve legyen áldott. Hatalmas Istenem, ha figyelmesen körülnézek, kicsiny fűszálban és óriási tölgyben is dicső kezed nyomát szemlélhetem, de életem megannyi apró, és nem ritkán csodálatos eseményében, ezek alakulásában is a Te kegyelmed munkáját látom. Időnként pedig, végtelen irgalmad szerint még engem, porszemet is felhasználsz, hogy céljaid megvalósítsd mások életében. Bocsáss meg, ha néha magamnak tulajdonítok tudást,

tehetséget, bölcsességet, bármit. Szívemből szeretném Neked mondani, és alkalomadtán mások előtt is vallani, Uram, egyedül Tied a dicsőség, áldott legyen mindenért szent Neved.

2010. szept. 6. hétfő – Zakariás

Ézsaiás 2,3: Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk föl az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket utaira, hogy az ő ösvényein járjunk.

Mi emberek nehezen értjük egymást. Azok, akik nem hisznek Istenben, sokszor hirdették már, hogy a vallásnak nemsokára vége, hogy Istenben nem lesz miért hinni, mert az ember a fejlődés által eljut oda, hogy mindent meg tud magyarázni, és szinte bármit meg tud tenni. Ők azt mondják, hogy számukra érthetetlen, hogyan lehetnek az emberek a természetfelettiben, hiszen az nem logikus, nem lehet jövője a fejlett társadalomban a hitnek. A másik oldalon mi, akik Istenünk kegyelméből Őt megismertük, s életünk drága értéke a hit, mi azt nem értjük, hogy az Isten hívásának ellenállók hogyan tudnak olyan sok mindent kitalálni és néha szinte nevetséges dolgokat is elfogadni, csak ne kelljen Isten Nevét még kimondaniuk sem, és ne számoljanak se a múlt eseményeiben, sem pedig a jövőt illetően a Mindenható személyével és cselekedeteivel. Számunkra az nem érthető, hogyan képes az ember annyira becsukott szemmel és szívvel élni, hogy nem látja a nyilvánvaló valóságot. Picit azért mi mégis jobban értjük őket, mint ők minket, már csak azért is, mert mi voltunk már hozzájuk hasonlók, nem születünk hívőknek, nem jártunk az Isten akarata szerinti életben, de ebből az állapotból kimentett minket a mi URunk. Azt szokták mondani, hogy mindennek a próbája dönti el valódi voltát, vagy sem. Egyszer világossá lesz az igazság. Az Isten Igéje ezt is kijelenti. Tud róla a Biblia, hogy ma még vannak gúnyolódók, hogy ma még sok a hitetlen, de egyszer világossá lesz majd Isten léte, hatalma, akarata. Minden istenség, bálvány, hamis elképzelés egyszer lelepleződik, így történt már nagyon sokszor, nagyon sok emberi elképzeléssel, vagy alkotással. Ma is sok minden van, amit az emberek igaznak, mindennek felett valónak tartanak. Nagy bálvány a pénz, a gazdagság, nagy hatalom az emberi ész és értelem, és nagyon sokan mindent elhisznek, ha azt állítják róla, legtöbbször alaptalanul, hogy az tudományos állítás. Pénz, élvezetek, tudomány, ész, és sorolni lehetne még azokat a modern isteneket, akik nevében a mai ember elfordult az egy, igaz Istentől. Egyszer viszont eljön az idő, mert a Biblia próféciai közül már nagyon sok beteljesedett, és kétség nélkül ez is meglesz, amikor felfedezik a népek, hogy egyetlen Isten létezik, Őt keresik majd, illetve az igaz Isten követőitől várják az útmutatást, hogyan ismerhetők meg az Isten utai. Jó Atyán, nagyon hálás vagyok azért a nagy kegyelemért, hogy velem már megismertetted utaidat, és Lelked segítségével már követlek ma is Téged. Imádkozom, hogy minél többen, és egyre többen legyünk, akik Benned hiszünk, akaratod szerint igyekszünk élni, szent Neved imádjuk. Segíts erre ma is.

2010. szept. 7. kedd – Regina

Róma 11,2: Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott.

Olykor mi keresztyének is abba a hibába esünk, hogy a magunk gondolatait, vagy a magunk igazát túl fontosnak tartjuk, és megfeledkezünk Isten akaratáról. Ezt gondolom egyik oknak abban, ahogyan a keresztyén világ viszonyul a választott néphez. Ma a különböző vallások állítólag arra törekcsenek, hogy megtalálják a közös alapot, azokat a kérdéseket, melyekben egyet értenek, hogy ezekre építsék további közeledésüket. A zsidó nép, mint minden istenhívő vallás közös alapja azonban mégsem bizonyul közösnek, nagyon eltérők a vélemények, és nagyon sokan fordulnak a zsidók ellen, főleg azzal a magyarázattal, hogy nem mindenki Ábrahám utóda, mert a mai zsidók eltávolodtak Istentől.

Egyetlen kérdésem, hogy ha ez így van, és a mai zsidókra nem vonatkoztathatók Isten Ó- és Újszövetségi ígéretei, akkor ezek az ígéretetek kikről szólnak? Mégis, kiről mondja Isten, hogy nem vetette el, noha egy időre nem ők maradtak Isten munkájának eszközei. Kik azok, akiket eleve kiválasztott az Úr, és terve van még az utolsó időkben is velük? Sajnos, sokszor érvényes a bevezető mondat, a szerint ítéljük meg a zsidókat, hogy milyen személyes tapasztalataink vannak velük, hogy azok, akikre felfigyelünk, mit mondanak róluk, esetleg milyen a politikai, vagy gazdasági beállítottságunk. Ezeket nem tudjuk egészen kiküszöbölni, de mint istenfélő emberek meg kell tanuljuk saját gondolatainkat, véleményünket és a mások véleményét is másodsorba helyezni és alárendelni Isten akaratának, kijelentésének, igazságának. Isten nekem azt mondja a mai igében, hogy Ő ma is szereti az Ő népét, terve van még velük, mert amint engem is eleve kiválasztott, úgy őket is eleve választotta el, és részeseik az üdvtörténetnek nem csak a múltban, hanem Isten jövőre néző terveiben is. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy engem sem vetett el, és az Ő döntései megmásíthatatlanok.

2010. szept. 8. szerda – Mária

Lukács 14,23: Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.

Aki már járt úgy, mint a példázatbeli úr, az át tudja érezni, mi is lehetett annak szívében. Gyermekeim mesélték, hogy egy időben, amikor divatba jött az iskolások között a szülinapozás, akkor értették meg ezt a példázatot. A gyerekek elmentek egymáshoz szülinapra, valami kis jelképes ajándékkal, a lényeg viszont az volt, hogy együtt töltöttek három-négy órát, játszottak, szórakoztak, énekeltek, vidámak voltak. Egyszer viszont egy szerényebb gyermek hívta meg a többieket, és csak a ketten mentek el a szülinapra, a többiek nem. Pedig, mesélte a kettő, annyi mindent készített, úgy várta, hogy most hozzá is eljönnek, végül hármasba játszottak, de nem volt valami nagy a jókedv. A példázatban az úr behívja a vendégségbe azokat, akik eredetileg nem voltak hivatalosak. Sőt, a szolgáknak kényszeríteni kell azokat, akiket csak találnak, hogy a vendégségbe sokan legyenek. A gazda arra készült, hogy adakozzon, hogy felkínálja szeretetét, szinte keresi, kinek lehetne még örömet szerezni. Vannak olyanok, akik minden nap igyekeznek valami jót tenni, ha egy nap ez nem sikerül, szomorúak. Isten szeretne jutalmat adni. A farizeusok azért haragudtak Jézusra ennek a példázatnak elmondása után is, mert megértették, hogy róluk beszél az Úr, ők, a választott nép tagjai azok, akik nem ismerték fel meglátogatásuk idejét, nem fogadták el a Megváltót. Ezért Isten másokat, az általuk megvetett „útonállókat”, a pogányokat szólította meg, őket hívta a vendégségbe, a Vele való közösségbe. Ha merünk nagyon őszinték lenni, elismerhetjük sokan, hogy mi magunk is ferde szemmel nézünk egyes emberekre, ha betévednek a templomba. Nem illenek oda, esetleg udvariasan egy presbiter kitessekelik őket. És van, akit csak gondolatainkban tessékelünk ki Isten Országából, az imádkozó farizeushoz hasonlóan, magunkat tartva csak méltónak arra. Jó Atyám, olyan nagy ajándék, hogy szereteted által mindig ajándékozni akarsz. Én sem vagyok méltó Hozzád Ura, engem is csak az utakról és a kerítések mellől szedtél össze, de áldott legyen nagy Neved, hogy fehér ruhába öltöztettél, és örökösként örökre Nálad és Veled lehetek.

2010. szept. 9. csütörtök – Ádám

2. Korintus 1,20: Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.

Gondoljunk arra, mit jelent, ha valaki nagyon önző. Valami olyasmit, hogy mindenben a saját hasznát keresi. Ha munkahelyet keres, legyen könnyű és jól jövedelmező, ha élettársat, az szolgálja ki minden igényét, a barátok segítsenek minden viszonzás elvárása nélkül, ha valamit osztanak, abból neki kell elsősorban, mindent annak rendel alá, hogy önmaga javát, érdekét keresi. Az önzetlen pedig valahogy ennek az ellentéte, amikor másokra figyelek, az ő javukat fontosnak tartom, sőt, másokért áldozatot is hajlandó vagyok hozni. Mindig előttem van a másik ember, az ő érdeke, üdvössége. Istennek nagyon sok ígérete van a Bibliában. Az Ószövetségben ezek az ő népére, annak jövőjére néznek elsősorban, az ígéretek nagy része a Messiás eljövételét hangsúlyozza, jövendőli, vagy az Ő eljövetelkor teljesednek be egyes ígéretek. Az Újszövetségben is így van ez, az ígéretek nagy része a Messiás második eljövetelkor teljesedik be, vagy épp azt jövendőli meg. Mondhatjuk, Isten tökéletes önzetlensége értünk és miattunk Krisztusban valósul meg. Minden ígélet az ember, vagy a közösség javáért hangzik el, minden ígéletben az Úr jókedvéből az Ő áldásait akarja ránk árasztani. Ennek elfogadására pedig ugyancsak Ő tesz alkalmassá a bűnbocsánat által, ugyancsak Krisztusban. Minden az Ő szent Fiában lehetséges. Mi viszont rá kell mondjunk az áment Isten akaratára, és az Ő ígéreteire, el kell azokat fogadjuk és azokkal élnünk kell, a jövendőben megvalósuló, de már ma megígért áldások is meghatározzák jelenünket. Az elfogadás, az ámen is a Krisztus által jöhet, nem a magunk bölcsessége, belátása és akarata cselekszi azt. A Biblia fő üzenete Jézus, Isten legnagyobb ajándéka Jézus, jövönk egyetlen névben összpontosul, s ez Jézusé. Már ma, nem csak elméletben, hanem életvitelünkben is a középpont Jézus kell legyen. S akkor Isten ígéreteinek megvalósulását tapasztalhatom mindig, mindenben. Az ének szavaival áldjuk Őt: Drága Név, áldott légy, Égi öröm, s reménység.

2010. szept. 10. péntek – Nikolett

Apostolok Cselekedetei 4,20: Mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.

A bizonyágtétel alapja a tapasztalat. Hitéletünk egyik nagy feladata a bizonyágtétel, a misszió. Minden embernek Istenre van szüksége, a földi élet is csak Istennel lehet teljes és hivatását betöltő, a jövendő, az örökkévalóság is csak úgy lehetséges, ha már a földön közösségünk van Istennel, az Ő Fia által. Ehhez nekünk Őt kell hirdetnünk, Róla kell bizonyágot tennünk, Hozzá kell hívogatnunk mindeneket. Ma, az úgynevezett szabad világban ezt meg is teszik elég sokan, vannak igehirdetők, misszionáriusok, és bárhogyana nevezett emberek, akik Istent, Krisztust, a Bibliát hirdetik. Ennek oka viszont sokféle. Ne is említsük a tisztátalan, anyagi vagy földi célokat követőket, hanem csak azokat, akik szívből beszélnek az evangéliumról. A kérdés az, hogy láttak-e, hallottak-e, Istennel élnek-e, vagy inkább első személyben fogalmazva, Istennel élünk-e közösségben, mindennapi engedelmisségben, vagy pedig olvastunk okos gondolatokat, s ezeket tovább adjuk, esetleg úgy, mint a vándorló zsidók, akik így fogalmaztak a Megváltóról: *Jézus, akit Pál hirdet*. Hallottam már prédikációt, melyet az igehirdető szó szerint felolvasott, s nekem is megvolt a kötetem, amiben benne volt, hallottam olyan prédikációt is, melyben az igehirdető nagyon szépen összekapcsolta és idézte több, mint húsz neves személy, teológus és tudós véleményét egy témáról, de senki nem tudta meg, hogy ő maga valamit tart-e ebből igaznak vagy sajátjának. Látás és hallás nélkül nehéz a bizonyágtétel. Nyilván nem arról van szó, hogy csak az hirdesse az Urat, akinek látomásai vannak, nem álmokra és nem fizikai látásra gondolok. Noha Istent soha senki nem látta, mégis azt mondja az engedetlen próféta, akinek mégis megadatott kegyelemből a kijelentés, hogy látom Őt, leborulva, de nyitott szemekkel. Pál pedig azt írja, hogy a Lélek bizonyágot tesz a mi lelkünkkel együtt. Ezt nem mi kényszerítjük ki, nekünk „csak”

engedelmeskedve szüntelen Isten akaratának, keresve mindig a Vele való közösséget, adja nekünk az Úr a megértést, a tisztán látást, a hang nélküli hallást, az Ő hatalmas munkájában jelenlétének felfedezését. Ha ez megadatik, ha az Úrral élünk, akkor erő lesz a bizonyágtételben, hiteles lesz, alkalmas eszközökké leszünk Isten kezében. Nem tudunk többé hallgatni Róla, nem szégyelljük Őt, hanem amint csak lehet, Őt hirdetjük. Nem tolakodóan, de határozottan. Ragadj meg ma is, Uram, és adj alkalmat a Veled való közösség csodás voltáról bizonyágot tenni.

2010. szept. 11. szombat – Teodóra

Ézsaiás 55,2: Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni.

A „miért” (vagy minek, ahogyan szó szerint áll az újfordítású Biblia szerint) talán a világ leggyakoribb kérdése. Sokféleképpen lehet feltenni. Lehet érdeklődve, okot keresve, de lehet vádolva, vagy panaszosan, lehet költői kérdés, és sok más módja van a kérdés feltevésének. A ma idézett igehelyen talán egyszerre több hangsúlya is van. Az első, amit kihallok belőle, az megfontolásra való felszólítás. Mintha azt mondaná, hogy gondold meg magad, állj meg egy pillanatra a mások utánzásából, a mások szerinti életmódból, a mások értékrendjének minden bírálata nélküli követéséből, és vedd fontolóra azt, amit tettél, s főleg azt, amit teszel. Ha csak pillanatra is elgondolkozol, rádöbbenesz arra, hogy milyen eredménye, milyen következménye lehet jelen életmódodnak, tetteidnek. Azon is el kellene gondolkodj, hogy ki mondja, amit mond, amikor valamit felajánl, valahova hív, valamilyen életmódot kínál. Lásd azokat, akik azt kipróbálták, hova jutottak, hiszen te nem szeretnél oda jutni. És nem csak megfontolásra hív az ige miéértje, hanem van benne számonkérés is. Ismerek olyan embert, akinek nincs elég pénze, hogy gyermekeinek lábbelit vásároljon, de a napi csomag szivar, és a három-négy deci nem maradhat el. És ez ragozható sokféleképp, de jobb, ha magamat vizsgálom, vajon mindaz, amire pénzt, fáradságot, időt szánok, az megelégit, szükséges és hasznos? Nekem kellene még inkább meghallani a kérdést, minden nap, minden döntés előtt, hogy miért teszed, miért vásárolod, miért követed? Mindig szégyenkezve állok az úrasztala előtt, amikor azt ígérem Mesteremnek, hogy életemet hálából neki szentelem, mert sok időt, pénzt, fáradságot fordítok arra, amit önmagamra szentelek, és nem létszükséglet, sokszor felesleges, csak hát mások is azt viselik, azt nézik, hallgatják, használják, és magyarázatból sose fogyunk ki. Istenem, kérlek Téged, juttasd eszembe a miérteket ma is, hogy gazdálkodjak anyagi lehetőségeimmel, életemmel, erőmmel, mindenemmel akaratod szerint, mert hiszem, hogy csak akkor lesz megelégedett életem, ha Rád figyelek, s Neked engedelmeskedem.

2010. szept. 12. vasárnap – Mária

János 1,11-12: Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek.

Isten gyermekei vagyunk, jó, ha ezt tudjuk, és ha lehet, mindig számon is tartjuk. Ez a tudat határozza meg tetteinket, magatartásunkat, beszédünket. Azt is tudjuk, hogy nem így születünk, és nem természetes, hogy Isten gyermekei vagyunk. Nem lehet az istenfiúságot kiérdemelni, nem lehet megvásárolni, megszolgálni, nem érdemekért, még csak nem is rászorultság miatt kapjuk. Hanem Isten akaratára szerint, mert Ő, az Úr az, aki minket erre kiválasztott, mielőtt megszülettünk, Ő már eleve elhatározta, hogy minket ezzel a nagy kegyelemmel fog megajándékozni, és ezt a kiváltságos státuszt adja nekünk, hogy az Ő gyermekei lehetünk. Arra indított minket az Úr, az Ő Lelke által, hogy

odafigyeljünk az Ő tanítására, igaznak tartsuk, amit rólunk mond, azt, hogy menthetetlen bűnösök vagyunk, és igaznak tartsuk azt is, amit Fiáról hirdet, hogy Ő bűneinket megfizette és nekünk bűnbocsánatot és örök életet szerzett. Mikor mi ezt nem csupán meghallottuk, hanem igaznak is tartva magunkra nézve is érvényesnek fogadtuk el, azt jelenti, hogy akkor befogadtuk életünkbe az Isten Fiát, és az Ő érdeméért mi is Isten gyermekei lettünk. Azóta Jézus Krisztust tartjuk életünk gazdájának, urának, Ő a Megváltónk, Ő irányítja életünket, Vele jó nekünk, és mindig Vele vagyunk, azaz Ő él a szívünkben. Így mi Isten gyermekei vagyunk, az ige szerint erre kaptunk felhatalmazást, ezzel a hatalommal ruházott fel minket URunk. Nem csak valamilyen megnevezés az, hogy Isten gyermeke, hanem hatalom, Istentől jövő különleges állapot. Földi körülmények között erre ismerünk számos példát, azok, akik valamilyen státusszal rendelkeznek, ők bizonyos dolgokra jogosultak, bizonyos helyekre beléphetnek. Ugyanolyan emberek, mint mi, de mivel egy közösség, egy csoport tagjaiként lettek beiktatva, ez bizonyos jogokat biztosít számukra. Mi fel sem tudjuk sorolni, mekkora nagy ajándék, hogy Isten gyermekei vagyunk, milyen sok különös lehetőség áll előttünk. Segítséget és irányítást kérhetünk Urunktól, Benne lehet tartalmas és céltudatos az életünk, örökös társai vagyunk a mennyei dicsőségben az Isten Fiának. Uram, köszönöm, hogy gyermekeddé fogadtál. Hadd fedezzem fel ma is, hogy milyen sok kiváltság jár ezzel együtt nekem. Legyen áldott szent Neved mindezért.

2010. szept. 13. hétfő – Kornél

Efézus 2,17-18: Eljött, és „békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek”. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.

Ismét itt egy ige, mely nem úgy hangzik, ahogyan elvárnánk. Ismételten egyebet mond Isten, mint amit mi gondoltunk. Újra és újra szükségünk van arra az alázatra, hogy Istennek adjunk igazat, és az Ő ígéjéből ismerjük meg Őt és az Ő akaratát, és ne a magunk elgondolását, elképzeléseinket tartsuk igaznak. Az előző versek értelmében az itt említett távoliak és közeliak azt jelentik, hogy Krisztushoz közeliak, akik már befogadták Őt és Vele együtt élnek, illetve azok, akik ezt még nem tették meg, ezért még nem az Ő közösségében élik az életüket. A kettő között óriási a különbség, egyik csoport az idvezülők, a másik a kárhozat felé tart, egyik csoport az Isten gyermekei, a másik azoké, akik még harag alatt vannak. Noha mindig alázatot hirdetünk, néha mégis van bennünk, istenfélő emberekben egy kis büszkeség, hogy mi már Istenéi vagyunk, és van bennünk egy kis lenézés, egy kis megvetés, egy kis sajnálkozás, hogy ők, a mások, a többiek ugye, ők nem örökösei Istennek. Minket arra is kiválasztott és elhívott Isten, hogy ígéjének hallgatói legyünk, hogy Vele közösségben éljünk. Nekünk szól Isten sok ígérete. Erre azt mondja itt Pál: nekik is. A Mindenható megszólítja a távol levőket is. Számukra is van üzenete, másként mi magunk sem, és senki más sem lehetne Isten gyermeke. Ők akkor hívott, amikor még távol voltunk. És ma is hívja a távollevőket, sőt, az Úr azt szeretné, ha mi magunk is, beszédünkkel is, de magatartásunkkal is, életmódunkkal is egy állandó hívást fejeznénk ki mindenki felé, melyből meghallják, vagy szavak nélkül is meglássák és megérezzék, hogy Isten közelsége milyen jó nekünk, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk, és ez csodálatos dolog. Csodálatos, de mégsem a magunk érdeme, így a ma még távollevők sem kell a maguk erejével ezt megszerezzék, hanem Isten kegyelme, aki hívogat, elfogad, szabad utat biztosít Önmagához, a kegyelemhez, a Lélek által való új élethez. Nem kell senkiről lemondjak, nem kell senkit ideje korán elvárassak, hogy Ő nem jön Istenhez, hanem csak imádkozzam, és alkalomadtán alázattal hívogassam, higgyem el én, és hitessem el másokkal is, hogy szabad az út az Atyához, lehet Istenhez jönni, Jézus Krisztus által. Isten békességet hirdet minden békételen szívű keresőnek. És miközben másokat hívogatunk, és a távoliak

számára is meglévő nagy lehetőséget hirdetjük, nehogy megfedkezünk arról, hogy minket, közeliakat is hív Istenünk, nekünk is szükségünk van továbbra is, naponta és a nap minden percében Isten hívását meghallani, elfogadni, Krisztus által Vele közösségben lenni, Neki engedelmeskedni. Ma nekünk mondja az ismert ige szavaival: „az Úr van itt és hív téged”.

2010. szept. 14. kedd – Szeréna

3. Mózes 26,9: Hozzátok fordulok, megszorítalak és megsokasítalak benneteket, és fenntartom szövetségemet veletek.

Három ígéret hangzik el ebben a versben, az előző és a következő versekben sokkal több. Ha Isten szavát megfogadja az Ő népe, akkor Isten nagyon sok ajándékot ígér nekik, sok áldás származik abból. Olyan ígérek ezek, melyek örömmel töltik el azokat, akiknek szól, az életükre áldást hoz, reménnyel tekinthetnek a holnap felé ezek alapján. Ha Isten ma nekünk üzenné ezeket, hogyan fogadnánk? Enyhén szólva fenntartással. Miért fordulna Isten felénk? Ez bizonyosan csak áldását jelenti, vagy figyelmét is? Azt, hogy Ő mindig lát, mindig törődik, minden érdekli, ami velünk történik, és főleg, amit mi teszünk? Meg akar minket sokasítani? Erre aztán végképp nincs szükségünk, inkább azt mondanánk, hogy Isten őrizz. Elég nehéz az élet, máris sokan vagyunk. És szövetség? Minek kellene lekössem magam, hiszen manapság inkább arra törekszenek az emberek, hogy semmit ne ígérjenek, sehova ne kötelezzék el magukat, se házasságba, se más helyre. Szabad és független életre törekszik mindenki. Lám, Istenünk ígéretei a mai emberek nagy többségének nem jelentenek kívánatos ajándékot. Istentől is független életre törekszenek az emberek. A hitet sem kell vállalni, az is a szív magánügye, senki nem kell róla tudjon. Szomorú képet juttat eszembe az ige, idős falusi asszony látogatja meg városra került gyermekét, s viszi, amit csak elbír, hiszen városon nem kapnak házi tejet, tojást, lepényt, egyebet. A városra került „uraságok” viszont hanyagul a konyha sarkába dobják a falusi ajándékot, hiszen nekik annál különb van, majd, ha a mama nem látja, kukába kerül a féltő szeretettel elkészített és elhozott finomság. Mi sem becsüljük néha sokra az Úr ígéreteit, sem azokat, melyekben földi életünk idejére ígéri jelenlétét, segítségét, sem az örök élet ígértét. Azzal bizonyítjuk, hogy mekkora értéke van az Úr szavának, hogy mennyire tartjuk azokat igaznak, mennyire építünk ezekre, illetve hányszor figyelembe sem véve az Ő szavát más, földi kincsek és értékek megszerzését tartjuk kívánatosnak, ezeket hajhásszuk. Isten maga a szeretet, a szeretet természetéhez tartozik, hogy ajándékozni szeretne, másokat gazdagítani, még önmaga feláldozása árán is. És nekünk annyira szükségünk van az Úrra, csak Őreá van igazán szükségünk. Uram, segíts felfedeznem minden ígérted drága értékét, s hálásan fogadnom azokat.

2010. szept. 15. szerda – Enikő

Márk 9,23-24: Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz.” Erre azonnal felkiáltott a gyermek apja, és így szólt: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen!”

Úgy gondolom, hogy a Biblia egyik csodája az, hogy ma is meg tud szólítani minket is. Olyan rég írták, évszázadok választanak el azoktól a koroktól, melyek eseményeit leírja, mégis, ma is érvényes, ma is tud minket tanítani, ma is ez a legfontosabb üzenet életünkre és örök életünkre nézve. És mindenkit meg tud szólítani. Pedig olyan sokfélék vagyunk. Más a bőrszínünk, de másak a szokásaink, életformánk, annyi minden különbözik. A gépkocsigyártók bal és jobb oldali kormányral kell tervezniük autóikat, az asztalok készítői népcsoportonként figyelnek arra, hogy mekkora az átlag magasság, és

Így tovább. Isten üzenete évezredek óta ugyanaz, mégis szól, élő üzenet, csodálatos mennyei ajándék. Mindenkit megszólít az Ige által az Úr, akkor is, amikor egy igé másként csapódik le az egyes emberek szívében. Számomra a Szentírás sok nagyon csodálatos üzenete között az egyik nagyon fontos és szép üzenet az őszinteség. A bibliai emberek nagy többségénél felfedezhető az az őszinteség, melyet mai világunkban aligha találunk. Túl veszélyesnek tartjuk, szükségtelennek. Őszintén szólalnak meg a zsoltárok, vagy az ősatyák, Jób vagy Jeremiás, ebben az őszinteségben kitérnek szívüket, elmondják gondolataikat, egész valójuk kitérül a Mindenható előtt. Van, amikor ez az őszinteség szomorúságot hoz felszínre, máskor panaszt, elégedetlenséget vagy éppenséggel a becsapottság érzését. Jób még születése napját is megátkozta, és mégis, mindezt Istennek mondják el. Istenem, ez van a szívemben, nem szép gondolat, de nem is akarok semmit eltakarni, kitérom előtted. Így érzem ennek az édesapának a gondolatát is: nem is tudom, Uram, mi van a szívemben. Hiszek, hogyan ne hinnék, azért jöttem Hozzád, de tényleg tudsz segíteni? Persze, hogy tudsz, hallottunk már csodáidról, de igazán, nekem is fogsz segíteni? Hiszek. Uram, hiszen semmi nem maradt más, mint a Benned való utolsó reménységem, de Uram, még elképzelni sem tudom, mit tehetnél, hiszen lehetetlen kéréssel jöttem. Hiszek. Hitetlen vagyok. Bízom. Kétkedek. Vallást teszek. Elkeseredek. Uram, Jézus, Isten Fia, segíts! Kétezer évvel ezelőtt ez az édesapa olyan szívvel fordult Jézushoz, melyben sokszor önmagam ismerem fel. Csak dadogni tudom, én is, Jézusom: hiszek, segíts hitetlenségemen.

2010. szept. 16. csütörtök – Edit

2. Timóteus 2,15: Igyekez ki próbált emberként megállni az Isten előtt, mint olyan munkás, aki nem vall szégyent, hanem helyesen fejtegeti az igazság igéjét.

Igyekez! Nem igazán szeretjük, ha noszogatnak, a magunk tempójában szeretünk élni, munkálkodni. Manapság szinte mindenki rohan, legtöbbször már csak beidegződésből is, mindenki mindenkit sürget, idő szinte semmire nincs, és mindezt senki nem érti, hogy miért. Pál nem arra ösztönzi tanítványát, lelki fiát, hogy rohanjon, mindent felgyorsult tempóban tegyen és éljen meg, hanem „csak” arra, hogy munkálkodjon, harcoljon, a megálláshoz, a hitben való megmaradáshoz tegye meg a maga részét. Nem elszévedve, hanem felvállalva és munkálkodva a hit megőrzéséért. Mert megállni a hitben, az nem egyszerű, nem magától értődő, hanem igyekezetre van szükség. Érdekes, hogy ne használjunk más kifejezést, hogy a rohanó világban élő rohanó ember mennyire nem rohan a lelki nyereség eléréseért. Jól tudja, hogy mindennek megvan az ára, ahhoz, hogy megmaradjon akár csak fizikai formája, azért is fáradni, sportolni, megfelelő életmódot folytatni van szükség, de ahhoz, hogy hitben maradjon, úgy gondoljuk sokszor, hogy semmit sem kell tennünk, vagy elég az, ha tudatosan nem teszünk rendkívüli rossz dolgokat. Világunkban mindenért küzdeni kell, a hit viszont sokak szerint adottság, vagy egyszerűen van, és elég, hogy van, Isten létezik, én ezt nem kétkem, néha megsegít, s vége van a hitéletnek ezzel. A hitben való megmaradásért is igyekezni kell, és az igé helyes fejtegetéséért, megértéséért is igyekezni kell. Sokszor hallottam már emberektől azt a kérdést, hogy miért érti egyik vallás így, a másik amúgy ugyanazt a Bibliát, vagy a Bibliának egy tanítását, miért tanítja más másként azt, amit mi így vagy úgy gyakorolunk. Máskor egy ismert igé kigúnyolását, vagy teljesen elferdített értelmezését hirdeti nagyhangon egyik másik ember. És olyan is van, aki őszintén kérdez, őszinte a tanácsalansága is. Mindnyájuknál egy apróság hiányzik: nem kutatják az igazságot, nem keresik az Írások alapján Isten, az Ő akaratát. Sokszor szégyent is vallanak az ilyen-olyan magyarázók. Mindennapi, így mai feladatunk is Istennel élni, Őelőtte állni, akaratát az igé által

megérteni. Adjon az Úr nekünk ma is buzgóságot, igyekezetet, tiszta látást és bölcsességet, hogy helyesen értsük beszédét, és cselekedjük akarátát.

2010. szept. 17. péntek – Zsófia

Ézsaiás 28,16: Ezért így szól az én Uram, az ÚR: A Sionra egy követ teszek le alapul, szilárd követ, drága sarokkövet alapul. Aki hisz, az nem menekül el!

A keresztyén embernek is vannak szokásai. Egyik ilyen szokása, vagy mondjuk úgy, mindennapi gyakorlata az ige olvasása. Erre buzdítanak is az igehirdetők, ez hasznos lelki épülésünk érdekében, e nélkül hitünk is erőtlenebb lesz. A keresztyének is emberek, és megvan az a hajlamunk, hogy abból, ami éltető erőt jelent kezdetben, olyan szokást alakítsunk ki, melyet nem akarunk mellőzni, de egyre inkább formasággá lesz. Nagyon kell siessek, de annyiszor hallottam, esetleg magam is mondtam, hogy az Istennel való közösség nem maradhat el, ezért van másfél percem, gyorsan lássuk, mi is a mai ige, s rohanok aztán, nem is kell másfél perc utána, hogy elfelejtsem, amit olvastam. Ez egyik oka annak, hogy olyan igék, melyek kis idő- és figyelem ráfordításával sok és lényeges üzenetet közvetítenének, nem nyílnak meg az említett másfél percek alatt. Lássuk a mai igét. Sarokkő, szóval ez prófécia, Jézusról jövendöl, valahol az Újszövetség is így nevezi Jézust, szóval máris késésben vagyok, jaj, mit ne felejtsek itthon, hova is tettem a kulcsokat, és így tovább. Aztán ha szóba jön, nem hazugság, elmondhatom, én olvasom naponta az igét, lelki ember vagyok. Rövid elmélkedéseink alkalmával nem fejthetünk ki hosszús magyarázatokat, ezt sokan megtették, itt csak kicsi és egyszerű, további gondolkodásra, elmélkedésre indító kérdéseket, gondolatokat próbálunk leírni, azokat, melyek az ige alapján fogalmazódnak meg, könnyen érthetők, mégis lelki táplálékot jelenthetnek. Így érdemes ma is elgondolkodni több, mint másfél perccig azon, hogy milyen nagy dolog az, hogy Isten szól. Aztán nem mindegy, hogy mikor szól, még akkor is, ott is, amikor a nép bűnei miatt van ott, ahol van. Mennyire lényeges nekik, hogy még ott is szól az Isten. Szava érthető, világos üzenet. Valami újnak kezdetét hirdeti, ennek az újnak Ő maga a kezdeményezője, és Ő az elindítója is, nyilván, Ő garantálja is a véghezvitelt. Valamit megalapoz Isten, annak, amit Ő indít, biztosan lesz jövője, érdemes erre figyelni. Már azért is, mert szilárd kő az alap, nem rendül meg. Sőt, drága ez a kő, jó értelemben drágakőnek is nevezhető. Az, ami Istennek drága és értékes, azt fekteti le, arra építi azt, amit tervez. És az alapkő letételével együtt hirdeti azt is, hogy erre lehet állni, építeni, azaz lehet benne hinni. Nem kell elfutni, kétségbeesni, mert elkezdődött a jövő építése, munkálkodik a Mindenható. Ezeket a gondolatokat próbáljuk mai és saját életünkre alkalmazni, és Istenünk vezesse ebben gondolatainkat, abban pedig életvitelünket, hogy építsünk erre az alapra.

2010. szept. 18. szombat – Diána

Zsoltár 57,2: Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem.

Egy ifjúsági ének első sora jutott eszembe az ígéről, így szól: *Isten gyöngédség, irgalom*. A Teremtő Istent sokféleképp próbálták ábrázolni, festményeken, irodalmi munkákban, újabban mozgóképpel, minden ábrázolás mögött van valamilyen elképzelés, ugyanakkor mindegyik valamit szeretne kifejezni Isten lényéből, hiszen tökéletesen nem ismerhető, és nem is lehet Őt kiábrázolni. Mégis, az ember szüntelen próbálkozik, nem imádás céljára készíti ezeket, hanem megértés, vagy éppenséggel hitvallás céljából. Maga a Biblia is sok képpel, leírással, példabeszéddel jön segítségünkre. Gyakran látjuk Jézust, mint juhok pásztort, de a Jelenések könyve alapján érkező lovasként is megjelenik. Istenről pedig az Ószövetség beszél nagyon sok és színes leírásban. Egyik legszebb és nagyon

tartalmas üzenetet közvetítő kép ez, ahol Isten a hozzá menekülő, Nála oltalmat kereső gyermekét szárnyainak oltalmába veszi. Tavasszal, amikor kibújnak a kiscsibék, mindig elnézem, amint lassan merészkednek ki a kotló szárnya alól, aztán egyre bátrabbak, egyre távolabb mennek, még nem ismerik a veszedelmet, észre sem veszik azt. Annál inkább a kotló, ha a magasba ragadozó madár kering, vagy a földön bármilyen gyanús állat közeledik, rögtön kiadja a riadót. Erre a kiscsibék hanyatt-homlok szaladnak a biztos oltalom helyére, a kotló szárnyai alá. Sokszor láttunk bizonyára fészekben ülő madarat is, akinek szárnyai alatt ott vannak a teljes békességet élvező kicsik, egyik-másik néha kidugja kis fejét, majd hamar visszahúzza. Az anyamadár szárnya biztos oltalom. Istennel közösségben élni, a legbiztosabb oltalom. Hiszen földi életünk legnagyobb veszedelmei nem földi dolgokból származnak, hogy földalatti, vagy ki tudja, milyen biztonságos helyekre rejtőzzünk, hanem, ahogyan Mesterünk tanította, attól kell féljünk, aki lelkünk ellen támad, az a támadás veszélyes, mely Istentől szeretne minket eltávolítani. De nem sikerülhet, mert ismerjük a legjobb rejtkehelyet, a legszilárdabb oltalmat: Istenünk gyöngéd gondviselését. Uram, mikor lassan tudatosult bennem, hogy már nem vagyok gyermek, néha, kemény harcok alatt, nehézségekbe ütközve kívántam, bárcsak újra gyermek lennék, ismét élvezném szüleim gondviselését, minden bajtól megőrző oltalmukat, megértő és rám figyelő gyöngédségüket. Rájöttem, ez Nikodémus gondolatmenete, az idő nem fordítható vissza. És mégis, gyermek vagyok, oltalmat és gyöngédséget élvezek, mert Tied vagyok, Te vigyázol rám. Annyira rászorulok erre, köszönöm Uram oltalmad.

2010. szept. 19. [vasárnap](#) – Vilma

Hóseás 6,4: Hűségetek csak olyan, mint a reggeli felhő, vagy mint a korán tűnő harmat.

Ha orvoshoz megyünk valamilyen panasszal, szeretnénk, ha a diagnózis nem lenne súlyos, abban reménykedünk, hogy a fájdalmat csak valamilyen könnyen és gyorsan kezelhető, felületes apróság okozza. Azonban amikor az orvost kérdezzük, hogy mennyire súlyos a helyzet, noha a legjobbat reméljük, elvárjuk, hogy őszintén elmondja a valóságot, ne adjon könnyű és rövid kezelést súlyos betegségre. Ki kell mondani az igazat, akkor is, ha az nem egyezik elvárásainkkal, mert csak így kezdődhet el a megfelelő kezelés. Amikor Isten elé jövünk, amikor a világ Teremtője beszél velünk, az, aki alkotott minket és legjobban Ő ismer, akkor viszont könnyen belemennék abba, hogy szolgálai által az Úr hirdessen nekünk jót, ha nem is egészen igaz, de nekünk egy kis csendre és békességre van szükségünk, mert ugye, mi jól tudjuk, mire van szükségünk, és ne beszéljenek nekünk nagy bűnökről, súlyos lelki állapotról, nem ezért keressük mi Istent. Pedig Isten minden földi orvosnál jobban azt szeretné, hogy meggyógyuljunk, hogy egészségesek és egész-ségesek legyünk, lelki életünk is mentes legyen fertőzésektől, daganatoktól, minden elváltozástól. Ennek érdekében hirdeti Isten ígéje a valós diagnózist, mondja el a Biblia több helyen is, hogy Isten beavatkozása nélkül milyen a mi állapotunk. Mi emberek úgy gondoljuk, hogy eleve rendelkezünk bizonyos adottságokkal, tulajdonságokkal, s ezeket kell fejlesszük, erősítsük, jó dolgokra használjuk. Például mi alapvetően nem vagyunk hűtlenek, csak a világ alakulása, a környezetünk befolyása, az emberek magatartása miatt látszik úgy, mintha azok lennénk. Legtöbb ember büszke arra, hogy ő alapvetően hűséges, neki megvannak az elvei, a jó vagy rossz szokásai, a kedvelt személyei, s mindezekhez hűséges marad. Erre mondja Pál, hogy semmi gond nem lenne, ha magunkat kellene megítélnünk, ott maximális lenne a pontszám, de nem mi kell magunkat megítélnünk, s még csak nem is embertársain, hanem Isten mondja ki a valóságot. A valóság az, hogy, erre az egy kérdésre leszűkítve, hűségesek szeretnénk lenni, de a hűség rövid életű nálunk. Feljön a nap, változnak a körülmények, és máris tovaszáll a hűség, a buzgóság, az akarat. Ha a magunk hűségétől függne az üdvösségünk, nagy bajban lennénk. Hirtelen „kikérem

magamnak” magatartás helyett két dologra figyeljünk. Az első az, hogy Isten amikor ezt kimondja, akkor egyfelől jól ismer minket és igazat hirdet, másrészt pedig javunkra mondja, azt szeretné, hogy ne maradjunk az önáltatás állapotában. Az orvosi példa szerint, ha valakinek azt mondja a doki, hogy beteg, de ilyen életforma mellett kezelhető, buta döntés az orvost szidni és nem változni. A másik üzenet pedig, hogy ha a mi hűségünk ilyen, akkor hogyan maradhatunk meg? Az Írás szerint hű az Isten. Nem arra alapozok, hogy én eléggé akarom, s ezért sikerül mindig hű legyek, hanem arra alapozok, hogy Isten hűséges, s mindig jöhetek Hozzá, Vele valósíthatom meg mindazt, amit egyedül nem tudnék. Szeretnék a mai napon is hű lenni személyekhez, elvekhez, hitemhez, Istenhez. Ez lehetséges, mert Istennel élek, és hű az Isten.

2010. szept. 20. hétfő – Friderika

Zsoltár 18,30: Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom.

Az egyik lehetetlen, a másik nem megvalósítható. A rabló, ha rajtakapják, bármit megtesz, hogy ne tartsák fel, menekül, s közben bármit, bárkit, aki akadályozná, eltávolítana. A rablók elszánt emberek, tudják, hogy rosszat tesznek, de kiegyeztek a lelkiismeretükkel, vagy már rég elhallgattatták, s így nem lehet semmilyen kíméletre számítani részükről. Rablónak nekirontani szinte biztos kudarc, veszteség, néha életveszélyes. A falat átugrani pedig egyszerűen nem lehet. Falat nem azért építenek, hogy könnyen átjuthasson rajta bárki, sőt, ha lehet, még nehezen se. Létrával sem könnyű egyik másik falat megmászni, hát még a nélkül. A zsoltáros itt lehetetlen dolgokat állít tehát. Tulajdonképpen nagy tanítás ez nekünk, Isten a lehetlent is képes megtenni, s az Ő gyermekeit is meg tudja erre segíteni. Az nem lenne csoda és isteni hatalom, ha az Úr csak olyan dolgokat tenne és olyanokra segítene minket, amikhez egy kis erőlködéssel még az emberek is képesek lennének. Az nem valódi imádság, hogy Istenem, tíz centi hiányzik, hogy elérjem a felső polcon a skatulyát, segíts, tíz centit a föld fölé emelkednem. Ilyet nem lehet imádkozni, inkább egy kicsi székre kell állni. De a valódi szükségben, amikor pusztító áradat rettent és a sír kötelei fonódnak ránk, ahogyan azt a zsoltáros ennek a zsoltárnak az elején fogalmazza, nos, a valódi szükségben Isten csodákat tud cselekedni, és csodákra tudja segíteni az övéit. Isten gyermekei, az Ő Uruk segítségével sokszor tettek csodákat, de ezt nem dicsekvésből, nem a maguk érdekében, hanem mindig az Úr akarata szerint, az Ő céljainak érdekében. Pál apostolról is azt írja a Biblia, hogy a mérges kígyót lerázta a tűzbe, de az nem ártott neki. A misszióban munkálkodókat sokszor óvta meg Isten halálos betegségtől, vagy veszélyes helyzetekben az ellenük támadóktól. Istennel azt tudom megtenni, amire nem vagyok képes egymagam. Ha az Úr is úgy akarja, és azzal az Ő célját szolgálom. A keresztyén nem csodatevő, nincs birtokában valamiféle titkos erőnek, amit kénye-kedve szerint használhat, hanem a hívő keresztyénnek adatott az a csodálatos lehetőség, hogy Istenre figyelhet szüntelen, és ha Isten arra indítja, akkor a lehetetlenül magas falat is átugorja, mert az Úr ad hozzá erőt. Utaid mutasd meg, Uram, és adj hitet és bátorságot, hogy akár rablókkal szembe, akár kőfallal szembe, parancsodra mindig induljak.

2010. szept. 21. kedd – Máté

1.János 5,21: Gyermekeim, őrizkedjete a bálványoktól!

Minden felnőtt volt gyermek, mégis, szinte minden felnőtt megismétli azokat a dolgokat gyermekei irányába, amiket gyermekkorában feleslegesnek, magától értetődőnek tartott, és amiről azt gondolta, hogy felnőtt korában másként fog cselekedni. Ilyen a meghagyás, figyelmeztetés.

Valahányszor gyermekeim iskolába mennek, szinte mindig azzal válunk el, hogy legyetek jók, vigyázzatok magatokra. Noha tudom, hogy tudják, azt is tudom, hogy unják, mégis el kell mondjam, mert fontosnak tartom, mert szeretem őket, és a legjobbat kívánom számukra. János, az idős apostol ilyen féltő szeretettel szólítja meg a gyülekezeteket. Nem kétséges, hallottak még a bálványok felettébb hiábavaló voltáról, ismerik az azokkal való foglalkozás káros következményeit is, mégis, János ezzel az atyai, de inkább szerető nagyapai gondoskodással mondja: gyermekeim, kedveseim, újra felhívom rá a figyelmeteket, nagyon fontos, őrizkedjétek a bálványoktól. Hjjaj, mennyi bálvány van ma is, mennyi bálványt látok magam körül nap mint nap, mennyi bálvány kísért engem is szüntelen. Szinte irigylem a bibliai korokban élő embereket, sokan közülük kilométerekre, néha több tíz, száz kilométerre laktak egy szobortól, áldozati helytől. De, sajnos, ilyenkor építettek kisebb áldozati helyeket, állítottak kőhalmokat és szent oszlopokat. De még ehhez képest is, mi van ma... Körülvesznek a bálványok. Bálványozzák a focistákat és csapatokat, bálványok szinte az imádatig az énekesek, színészek. Hatalmas bálvány a pénz, alig van bármi, amit ne tenne meg szinte mindenki pénzért. Meg a dicsőségem, hírnevem. Már az a kis vacak telefon is bálványszámba megy egymással versenyző, még írni-olvasni sem tudó óvodásoknál. És mindezzel élni lehetne hasznosan, mértékkel, rendeltetés szerint, esetleg kis kikapcsolódás erejéig. Istenem, jó Atyám, minél nagyobb alázattal és buzgósággal engedelmeskedek szent szavadnak, annál könnyebben és világosabban ismerem fel, mi az, amivel nem úgy élek, ahogyan kellene, hanem a kelletnél nagyobb jelentőséget tulajdonítok neki. Amit pedig még nem látok, vagy nem helyesen értékelek, arra kérek, Uram, te mutass rá, hogy semmi ne legyen bálvánnyá számomra. Őrizkedek, és őrizz a bálványoktól.

2010. szept. 22. szerda – Móric

Nehémiás 9,17: De te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted.

Izráel nehéz időszakon van túl. A fogság keserű évei után a hazatérés öröme sem volt felhőtlen. Nem azt az országot kapták, amire az idősek emlékezhettek, amit elmeséltek a következő nemzedéknek. Amikor hazaérnek, ott egy romokba heverő ország, templom, papság és kultusz nélkül, reménytelenül, csüggedten élnek benne az emberek. Nehémiás Isten segítségével, áldásával nekifog a munkának. A templomot kell újjáépíteni, a várfalakat helyreállítani, a lakóházakat lakható házakká tenni. Megteszik. Hosszú, fáradságos munkával, imádsággal. Utána nyolc napos ünnep következik. Végigolvassák az ünnepen a Bibliát. A zárónapon ismét van Bibliaolvasás, majd bűnbánat, azután a léviták hangos imája. Csodálatos imádság ez, hosszasan sorolják Isten tetteit az Ő népe életében, dicsérik az Urat, megnevezve megannyi csodáját, melyeket cselekedett választottaival. Ez a nép nem is olyan rég jött haza a fogságból. Azt is látják és elismerik, hogy atyáik életében sok volt az engedetlenség, a bűn. Ezt is megvallják. És újra rácsodálkoznak Isten kegyelmére, hogy Ő megbocsátja a bűnöket. A záró istentiszteleten, amikor sikerült elindulni az újjáépítés útján, a hálaadás és magasztalás egyik alapja, hogy Isten bűnbocsátó. Vétkeztünk, szólt a figyelmeztetés, nem figyeltünk rá, jött a fogság, volt időnk számba venni múltunkat, megérteni, hogy Isten igazságos, és még a szenvedéssel is jót akar. De nem tart örökké haragja. Magunktól nem tudtunk volna kiszabadulni, nem lett volna pénzünk, erőnk és szervezettségünk az újjáépítéshez. Isten pedig mindenről gondoskodott. Ez is egyik jele, hogy Ő megbocsátott, és már árasztja is ránk áldásait, kegyelmét. Ezzel a szeretettel, ezzel a kegyelemmel tovább tudunk menni. Vajha én is türelmes tudnék lenni, ahogyan Isten türelmes hozzám is. Vajha a nehéz napokból én is levonnám a következtetéseket, elgondolkodva megérteném Isten kegyelmét még a nehézségek idején is.

Szeretnék ezzel a bizonyossággal nézni a holnap felé, hogy Isten szeretete nagy, kegyelme és irgalma kísér szüntelen.

2010. szept. 23. csütörtök – Heléna

Lukács 23,33-34: Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől. Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Pál apostol írja egyik levelében, hogy nem akar másról prédikálni, mint Jézus Krisztusról, mégpedig a keresztre feszített Krisztusról. Mi megszoktuk, hogy Nagypénteken hallunk a keresztről, más ünnepen az odailő eseményekről, közönséges vasárnapon pedig más kérdésekről. Ezért kicsit furcsa, amikor így hétköznap, távol minden ünneptől az ige a keresztről szól. Engedjük, hogy ma mégis megszólítson minket szenvedő Krisztusunk egyik mondata a keresztről. Jézus a kereszten imádkozik, emberek bűneire kér az Atyától bocsánatot, azoknak az embereknek a bűneire, akik épp Vele tesznek rosszat, földi életére törnek. Az első üzenet, hogy többet kell imádkoznom. Amikor szenvedek, akkor még inkább imádkoznom kell. Hamarabb jön számra a panasz, gondolataim inkább a megoldást keresik vízszintes síkon, Jézus imádkozni tanít. Imádkozni az emberekért, az emberek bűneiért. Itt már nagyon sok a pótolnivalóm. Emberekért inkább akkor szoktam imádkozni, amikor betegek, vagy valamilyen nehézséggel küzdenek. Nélkülözőkért, szenvedőkért még meg-megszólam imám. De a bűnösökért? Gondolataim, ha őszintén megvizsgálom azokat, inkább elítélik a bűnöst, ha van rá mód, megfeddem, néha bizony még meg is szégyenítem. Meg kell tanuljam, hogy imádkozzam értük. Most jön a legnehezebb: imádkozzam azokért, akik bántanak. Még az is nagy erőfeszítembe kerül, hogy a nálam erősebb és hatalmasabb emberek bántását lenyeljem. Zúgolódok magamban, hogy miért ilyen igazságtalan ez a világ, miért nincs módom arra, hogy megmutassam én ezeknek a gonoszoknak. Jézus arra tanít, hogy imádkozzam, hogy Atyám bocsásson meg nekik. Ennek bizony egyik alapfeltétele, hogy én is megbocsássak, és jót akarjak nekik. Mielőtt teljes szívvel mindezt elfogadnám, és az Úr segítségét kérném, hogy ne csak külsőségből, hanem őszinte szívvel sikerüljön, megértek valamit: ott, a kereszten Jézus értem is imádkozott. Hiszen az én bűneimet is felvitte a keresztre, ezeket az óemberi indulatokat is, amiket magamban felfedeztem. Én is okozója vagyok az Ő halálának, s valóban nem tudtam, hogy amikor a földi emberek számára elfogadott és természetes indulatok és néha cselekedetek az én életemben is jelen vannak, akkor azokkal Megváltóm szenvedésének okozója vagyok. De Ő a kereszten imádkozott. Értem is. Ha erre figyelek, könnyebb lesz Őt követnem ebben is, imádkozzam az Atya bocsánatáért még az engem bántó emberek számára is. Köszönöm, Jézus, hogy a kereszt ma is üzen.

2010. szept. 24. péntek – Gellért

János 4,14: Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.

Első hallásra az asszony, akinek Jézus ezt a csodálatos lehetőséget felkínálta, nem értette, hogy mekkora és milyen az ajándék, a lehetőség, ami előtte van. Valamilyen csoda-víz lehet az, gondolta, amitől nem leszünk többé szomjasak, de jó is lenne egyszer abból inni, aztán mennyi fáradságot, időt spórolnánk azzal, hogy nem jövünk naponta a forráshoz. Nem erről beszél Jézus, de első olvasásra, vagy vallásórán első hallásra mi is erre gondoltunk. Jézus viszont a lelki vízről, az élet vízeről, Isten igéjéről beszél, arról, hogy mi a Jézus által felkínált lehetőséget kell elfogadjuk. De még mindig nem

biztos, hogy értjük. Mert ha a víz, amit Jézus ad az az ige, akkor hogyan van, hogy többé nem szomjazunk rá. Hiszen mi úgy tudjuk, hogy mint a szarvas szomjazik a forrásra, úgy szomjazik lelkünk mindig az élő Istenre, és naponta lelki szomjúsággal olvassuk Isten beszédét. Nem értjük egészen az igét, amíg az ajándékot látjuk csak. Ha földi vizet ígér, akkor az is jó, mert nem cipelem többé a vizet. Ha ez a víz mennyei, azaz lelki ajándék, a lelki szomjúság oltására való, az még hasznosabb, mert annyira szükséges a lelkünk megelégtetése, add hát a lelki vizet, Jézus. Jézus még ennél is többről, nagyobból beszél. Olyan ajándékról, mely ott lesz bensőnkben, szívünkben, és onnan buzog majd. Jézus nem csak a vizet kínálja, hanem magát a forrást. Önmagát. János írja le, hogy Jézus mit ért azon, hogy belsejéből valakinek élő víz folyamai ömlenek. Azt mondja a Megváltó, hogy aki hisz Őbenne, annak életében történik ez meg. Persze, hogy továbbra is szomjazom az igét, hiszen ez által értem egyre jobban az Urat, egyre szorosabb lesz kapcsolatunk. A Krisztussal való közösség egy ilyen csoda, mint a kenyér és a víz, melyeket naponta fogyasztunk, mégis naponta kívánjuk. Jézusom, úgy gondolom, hogy közel vagyok ahhoz, hogy megértsem, ha nem is teljesen, de mégis egyre jobban, hogy Te önmagad ajánlod, hogy bennem élj, bennem és általam munkálkodj. Az asszony kérését nem az asszony gondolatainak értelmében, hanem a Te kijelentésed alapján szeretném mondani: add nekem azt a vizet.

2010. szept. 25. szombat – Kende

Zsidók 2,1: Ezért tehát még jobban kell figyelünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.

Az, hogy fokozott odafigyelést kér az olvasóktól az ige, azt feltételezi, hogy olyanok a címzettek, akik eddig is odafigyeltek a kijelentésre, de még nagyobb figyelemre van szükségük. Könnyű lenne azt mondani, hogy ez az ige is azoknak szól, akik nem hallgatják az igét, nekik lenne rá szükségük. Nekik is, de nekünk is. Mert ma is igaz (szinte azt írtam, hogy ma jobban, mint bármikor, annyit hallani, hogy önkéntelenül is rááll a nyelvünk és a billentyű a „leg” sokszor túlzóan használt felsőfokra), hogy el lehet sodródni. Ma talán azért könnyebb elsodródni, mert nagyon sokféle hullám ér el minket. Naponta sok forrásból özönlnek a hullámok, nem is lehet felsorolni, mennyi minden hatás ér képernyőn, hangcsatornákon, világhálón keresztül, a közvetlen környezet mellett. Sajnos, sokszor túlzottan bízunk önmagunkban. Elég erős, elég józan, elég megfontolt vagyok, rám nincs hatással minden apróság, és ismerem a határokat, tudok vigyázni magamra. Akaraterőnket, éberségünket, talán hitünket is néha nagyra becsüljük, nem gondoljuk, hogy bármilyen veszély fenyegetne. Ha pedig fenyeget, ellenállunk. Mert erre képesek vagyunk. Az ige arra buzdít, hogy ne hanyagoljuk el az Isten igéjét, és annak alkalmazását életünkben, hanem keressük még jobban azok által az Úr vezetését. Talán Kálvinról olvastam, hogy minden reggel korán kelt, és egy-két órát töltött az ige olvasásával, átgondolásával és imádsággal. S amikor nagyon foglalt volt, vagy nehézségekkel tele időszakon ment át az élete, akkor még rátett egy órát a csendességre. Mikor erre gondolok, mindig elszégyellem magam, a reggeli néhány perces igeolvasással és sokszor alig pár mondatos imával. Az is a mai életvitelhez tartozik, hogy mindig sietünk, mégis, egyre több a dolgunk, mintha semmire sem érünk rá igazán. Nincs időm, mondja gyakran a mai ember, vele sodródva mondom én is. Ha a mai napra gondolok, már korán reggel úgy érzem, hogy mindenről elkéstem, annyi feladat vár rám, hogy azt sem tudom, mivel kezdjem, máris kesergek, hogy mi minden marad majd el. Kérlek, Uram, ne a Veled való találkozás legyen az egyik legkönnyebben elhanyagolható lehetőség, hadd legyen a mai nap a Rád figyelés napja. Veled nem sodródhat centit sem félre az életem. Köszönöm, hogy velem vagy.

2010. szept. 26. vasárnap – Jusztina

2. Timóteus 1,12: Tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze.

Gyakran látunk a híradóban olyan szörnyűségeket, melyeknek elkövetőiről azt nyilatkozzák az őket ismerők, hogy ezt soha nem gondolták, hogy elkövetheti. Nem ismerjük eléggé egymást, egyre jobban megtanuljuk elrejtteni valódi gondolatainkat, érzéseinket, énjünket, igyekszünk megfelelni sok elvárásnak, igyekszünk megtartani munkahelyet vagy barátságot azzal, hogy nem tárjuk ki valódi énjünket másoknak. Ebből aztán az következik, lassan, de biztosan, hogy másokról is ugyanezt a magatartást feltételezzük, vagy éppen tapasztaljuk, s kialakul a bizalmatlanság, a fenntartásokkal tele kapcsolatok, az, hogy senkiben sem bízunk már egy idő után. Bárkiben csalódhatunk, bárki részéről érhetnek meglepetések, egy idő után ezt a távoltagest megszokjuk, már-már természetesnek gondoljuk. És sajna, kivetítjük Istenre is. Talán meghallgat, talán nem, nem lehet azt tudni. Lehet, hogy segít, kiment egy helyzetből, de ki tudja, hogy megteszi-e. Inkább magam kell küzdelem, foggal-körömmel, amit lehet, azt szerezzek meg, amit lehet, őrizzek meg, és néha imádkozzam, sose lehet tudni, még jól jöhet. Nem kell ehhez nagyon lelki ember kegyen valaki, hogy ráérezzen, ez nem az igazi keresztyén élet. Istennek nem lehetek távoltagest, Vele nincsenek határok, Őelőtte semmit nem lehet, illetve nem érdemes megjátszani, a bizalom irányában vagy teljes, vagy nincs. Olvasva Pál apostol életét, szinte lépten-nyomon azt gondolom, hogy másként kell történni, ez nem lehet, itt nem így volt a legjobb. A magam emberi bölcsessége és emberi gondolataim, akaratom vezérel, s ez ritkán egyezik Isten akaratával. Ha Rá figyelek, mert Pál ezt tette, akkor Istennek adok igazat, Őt fedezem fel minden pillanatban. Emberi mércével lehet sikeresnek, vagy kevésbé eredményesnek minősíteni Pál életét, vagy a saját életünket, de Isten akarata akkor valósul meg és lesz nagy áldássá, ha Rá bízunk magunkat ezzel a teljes bizalommal, hogy tudom, kinek hittem. Ha abbahagyom az okoskodást, a saját elképzeléseim kiszínezését, és figyelek az Úrra, megérte, hogy milyen hatalommal és kegyelemmel gondoskodik rólam, sőt, még arról is, hogy amit rám bízott, azt véghezvigyem. Nem, nem tudom magam megőrizni, sem az Istentől kapott kegyelmi ajándékokat nem tudom egyedül gyümölcöztetni. De Ő velem van, és tudom, Benne érdemes teljes bizalommal hinni. Hiszek, Uram, segíts...

2010. szept. 27. hétfő – Adalbert

5. Mózes 11,7: Ti a saját szemetekkel láttátok az ÚRnak valamennyi nagy tettét, amelyet véghez vitt.

Mózes vezetésével Isten parancsára Izráel kijött Egyiptomból, negyven éven keresztül vándorolt a pusztában, majd birtokába vette a megígért Kánaánt. Olyan események ezek, melyekre a zsidó nép több ezer év után is emlékezik, ezekért ma is hálát ad a Mindenhatónak, ezek alapján maga az egyház is kétezer éve prédikál, az akkori események ma is üzenetet közvetítenek. Bizonyára nem volt könnyű idő az akkor élő emberek számára. Fogságba születtek, keserves munkára kényszerítették őket. Aztán a pusztában évekig sátorban laktak, vándoroltak. Ugyanakkor olyan csodákat éltek át, melyeket sem addig, sem azóta ember nem látott, gondoljunk csak arra, amikor Izráel úgy megy át a tengeren, hogy a vizek két felől kőfal gyanánt tornyosulnak. Gondoljunk arra, hogy az a sokat szenvedő nemzedék láthatta, amint víz fakad a sziklából, amint elkerüli őket Gósen földjén minden csapás, ami az egész országot sújtja. Gondoljatok arra, hogy milyen hatalmas Istenünk van, üzeni az ige ennek a népnek, és hogy Ő mennyi csodát tett értetek. Mert ezek a csodák, amiket szemetekkel láttátok, ezek mind a ti érdeketekben történtek. Ezekből megsejthetitek, hogy Isten mennyire szeret benneteket, hogy Ő mennyire figyel rátok, munkálkodik értetek. Ez alapja lehet a további bizalomnak, a reménységnek,

hogy ez a szerető Isten tovább is gondoskodik rólatok. Ugyanakkor, ha felismeritek Isten hatalmának munkáját mely szeretetéből fakad, és értetek történik, akkor ez a felismerés a hála, bizalom és reménység mellett a felelősségre is fel kell hívja figyelmetek. Igen, nektek adatott Isten sok csodájának látása, az ezekkel való élés, de felelősek is vagytok, hogy ennyi csodával hogyan éltek. Valamikor, hitéletem gyermekcipőjében járva sokszor jutottak eszembe a bibliai időkben élő emberek, mennyi csodát láthattak, néha irigyeltem azokat, akik Jézus földi élete idején Őt láthatták, hallhatták, csodáit szemlélhették. Később megértettem mennyire igaz, amit Megváltónk mondott, hogy ha valaki kész cselekedni Isten akaratát, az felismeri, megérti majd a tanítást. Ezt úgy is értem, hogy ha valaki kész cselekedni Isten akaratát, az megérti az igét, de megtapasztalja Isten munkáját is életében, meglátja Isten csodáit, melyek ma másak talán, de nem kevesebbek, mint a bibliai időkben. Ez hálára indít, de felelősségre is, hogyan élek, miután látom és értem, Isten mennyi mindent tesz értem, hogyan gondoskodik rólam. Istenem, kisebb csodákat élek át naponta, a Veled való közösségben, és gondviselésed, szereteted, vezetésed, áldásod mind hálára és felelős életre indítanak. Köszönöm, Uram.

2010. szept. 28. kedd – Vencel

Apostolok Cselekedetei 17,31: Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyóságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból.

Pál apostol arra hivatott el, hogy Isten igéjét hirdesse, főleg a pogányoknak. Isten készítette számára az alkalmakat a bizonyóságtételre, így lehetősége nyílt Jézus Nevének hirdetésére nagyon sok helyen, nem ritkán fontos emberek előtt is. Athén is egyik ilyen hely, az akkori világ egyik legfontosabb városa, a bölcsélet egyik nagy központja. Pál nem sokat tétovázik, ég a szívében a tűz, hirdetni kell a Krisztust. És úgy néz ki, hogy nem is lesz nehéz dolga, hiszen ezek az emberek meghallgatják, sőt, kíváncsiak arra, amit hirdet, szeretnék megérteni, hogy mi a lényege a Pál által hirdetett vallásnak, ki az ő istene. Nem is elég, ha csak páran hallgatják, elviszik őt arra a helyre, ahol több ezren is hallhatják bizonyóságtételét. Manapság sokszor szeretnénk ilyen gyülekezetnek prédikálni, akik figyelnek, akiket érdekel az üzenet, akik fontosnak tartják azt, amit az apostol mondani akar. Figyelmesen követik Pál szavait, ő pedig a teljes evangéliumot próbálja elmondani nekik. Hamar kiderül, hogy a teljes evangéliumot nem hajlandók befogadni. Ezzel a magatartással nagyon gyakran találkozunk ma is. Emberek kérdeznek, szeretnének egy kérdésre választ kapni az Írásokból, csak azt magyarázza meg nekik valaki, hogy miként lehetséges az, hogy Józsué idejében megállt a nap, hogy egyetlen példát említsünk. Ha Isten mindenhatóságával kezdenénk a magyarázatot, hamar megállítanak, ők nem ezt kérdezték, nem kíváncsiak vallásos érzelmekre, mondják, ők csak arra várnak magyarázatot, hogy tudományosan magyarázza meg valaki azt, ami a hit dolga. Nem arról van szó, hogy ne lenne sokszor tudományos válasz, vagy ne kellene tudjunk bármilyen kérdésben vitázni, hanem arról van szó, hogy Isten megismerése nélkül, vagy a teljes evangélium nélkül nem lehet teljes válaszokat találni. Milyen gyakran hallja azt is sok igehirdető manapság, hogy a templomba jönni milyen jó, hiszen itt az embernek semmi dolga, olyan jól meg lehet pihenni, meg lehet nyugodni. Az üzenet, a teljes evangélium ne hangozzon el, elég a mindennapok baja, nyomorúsága, nem kell még itt is bűnről, büntetésről, Isten haragjáról beszélni, elég, ha valami megnyugtató üzenet hangzik el. Pál nem hallgatja el, s nekünk is tudomásul kell venni, hogy nem rémiszteni akar minket az ige, hanem józanságra hív, idejében való felkészülésre biztat, amikor arról is szól, hogy van ítélet, van igazságos ítélő, van feltámadás és lesz számadás, s mindez minket is érint, ha akarjuk, ha nem, ha el

hisszük, ha nem, mi is ott leszünk. Ha ez az üzenet nem tetszik, vagy megrémiszt, akkor bizony nagy szükségünk van arra, hogy a teljes evangéliumot megismerjük és elfogadjuk. A hitben élők számára mindez örömezet, hiszen igazságról, jutalomról és mindenek felett Jézus Krisztusról szól, aki nekünk már most is URunk, Megváltónk, és Ő ígérte, hogy az örökkévalóságban Vele leszünk.

2010. szept. 29. szerda – Mihály

1. Mózes 21,22: Isten van veled mindenben, amit cselekszel.

Ezt a mondatot hallani, nem kis dolog. Hiszen tudjuk, sajnos, még tapasztalatból is, hogy amit Isten nélkül cselekszünk, vagy azért, mert néha annyira sietünk, olyan sürgősnek tűnnek dolgok, hogy már nincs időnk az Urat kérdezni, vagy azért, mert néha túl magabiztosak vagyunk, és egyértelműnek látszanak dolgok, vagy bármilyen más okból, de ha nem Isten vezetésével és áldásával teszünk valamit, ritkán van abban köszönet. És milyen áldott dolog és nagy kegyelem, hogy azt is tapasztalhattuk, remélhetően nem is ritkán, hogy milyen az, amikor figyelünk az Úrra, amikor Vele együtt indulunk, segítségével cselekszünk, néha mi magunk is csak ámulunk, hogy mit tudott Isten cselekedni általunk. Annyira szükségünk van arra, hogy Isten bátorítson minket, ahogyan egykor Józsuét bátorította, amikor Mózes már nem volt a nép élén, s neki kellett tovább vezetni a népet. Milyen fontos volt neki hallani, hogy ne félj, légy bátor és erős, mert amint vele voltam Mózessel, mondja Isten, úgy téged is elkísérek, veled leszek, megáldalak. Mindig Veled, Uram, mindig Veled. Olyan Istenre figyelő és Neki engedelmes életre kell törekedjünk, mely mindig nyitott az Úr akaratára és alkalmas eszközzé válik Isten kezében. Így lehetünk áldássá mások életében, így lehet életünk mások előtt is példa és hívogató üzenet, melyből megérthetik, hogy az Úrral való közösség milyen hasznos és kívánatos minden embernek. Mert ebben az igében nem Isten ígéri Ábrahámnak, hogy mindig vele lesz, az is elhangzott, más helyen van lejegyezve, hanem itt Abimélek állapítja meg, látva mindazt, ami Ábrahámmal történik, hogy mindenben veled van Isten. Ugyanezt látják később József életében az egyiptomiak, akik őt rabszolgaként megvásárolták, hogy vele van az Isten. Nyilvánvaló a kérdés, amit magamnak teszek fel elsősorban: látják-e rajtam, életemen, hogy Istennel élek? Nehéz időket élünk, gazdasági problémákkal küzdünk, erkölcsi hanyatlás korszaka ez, vallásos elhidegülés ideje, és mindenkinek az életében ezen felül is vannak nehézségek, problémák. Mit teszünk? Mit tesztek? Ábrahám idegen országba vándorolt, József ártatlanul börtönbe került, úgyszintén Pál apostol. Ők mit tettek, miről látszott, hogy Isten gyermekei? Ha csak panaszkodtak volna, és naphosszat elégedetlenek, nem látták volna az emberek életükön Isten áldásait. A nehézségekben látszik leginkább, hogy Istennek élek, vagy a világ hatása nagyobb. Jó Atyám, hiszem, hogy Ábrahám, József, Pál, vagy a hitvalló emberek, alázattal figyeltek Rád, éltek akaratod szerint, Te megáldottad őket, s így beszédüket megpecsételte és evangéliummá lett életük. Én is csak Rád szeretnék figyelni, segíts, hogy Neked engedelmeskedjek.

2010. szept. 30. csütörtök – Jeromos

Galata 5,13: Szabadságra vagytok elhívva; szeretetben szolgáljatok egymásnak.

Általában a szabadságot a függetlenséggel szoktuk párosítani, és nem a szolgálattal. Aki szabad, főleg, ha anyagi kötelezettségektől is szabad, az bármit tehet, nem parancsol neki senki, élhet saját kénye- kedve szerint. Törekszik is nagyon sok ember arra, hogy szabad legyen olyan értelemben, hogy ne tartozzon senkinek, ne legyenek kötelezettségei, inkább nélkülöz, egyedül kínlódik olyasmivel, amit egy-két segítséggel könnyedén oldhatna meg, de nagy kényszer az, hogy ne tartozzak senkinek. Akkor

majd nyugodtan élhetek, nem kell senkinek semmit tegyek, független leszek, tehát szabad. A bibliai értelemben vett szabadság kicsit különbözik ettől a szemlélettől. A teljes szabadság Jézusé volt, de Ő önként lemondott a mennyei dicsőségről, megüresítette önmagát. Pál apostol saját maga kereste meg kenyerét, nem tartozott senkinek anyagiakkal, mégis, szabadságát úgy éli meg, hogy azt írja: *görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok*. Nem földi dolgokkal adós, hanem azzal, hogy hirdesse mindenkinek az evangéliumot. Ahogyan valaki mondta, a keresztyénség lényege, hogy egyik szomszéd ember elmondja a másik szomszéd embernek, hogy hol van a forrás. Aki már megtalálta az igazi forrást, az élet vizét, az nem arra törekszik, hogy csak magának tartsa meg, hanem mindenkit szeretne oda irányítani. Aki próbálta, tudja, milyen felemelő és csodálatos érzés szolgálni akkor, amikor ezt nem kényszerből, nem nyereségért, semmilyen számításból, hanem őszinte és önzetlen szeretetből tesszük. Szabad vagyok arra, hogy jót tegyek, ezzel is Uramat szolgálom, szolgálattal Őt dicsérem. Uram, add nekem ma is azt az örömet, hogy szolgálhassak szeretetből felebarátaimnak. Amikor így tudok szolgálni, átérezem, hogy milyen csodálatos szabadságot adottál nekem.